

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΒΙΣΜΑΡΚ

Ο Βίσμαρκ κι' ο Βουαρκός στρατιώτης. Πώς τήν έπαθε ο 'Αρχικαγκελάριος. Και το παρόσημο και τα τάλληρα. Και όλιγον...
Ο Γκέντα για τον Βίσμαρκ. Η κακογλωσσία του Σιδρηού 'Αρχικαγκελάριου. Πώς τήν έξεδιήθη ο πρίγκηψ Βαβαρινόσκη. Ο Βίσμαρκ και η Παυλίνα Λούκα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ζωή του Βίσμαρκ, του περιφημου Σιδρηού 'Αρχικαγκελάριου της Γερμανίας, είνε γεμάτη από χωριτομένα ανέκδοτα, Δημοσιεύουμε σήμερα μερικά έξ' αυτών, τά χαρακτηριστικώτερα :

Μιά μέρα ο αυτοκράτωρ έπεφάρσε το Βίσμαρκ ν' άπονεύη το παράσημο της άνδρείας σ' έναν Βασιάρη στρατιώτη, που είχε πληρωθεί στον πόλεμο.

Ο Βίσμαρκ έδέχτηκε τήν έντολή, αλλά ένω πήγανε νά έγχειρίση το μετάλλιο στο στρατιώτη, σκέφτηκε νά του παΐξη ένα παιγνίδι για διασκέδασι.

Όταν έγρασε λοιπόν στο μέρος της παρασημοφορίας, έπλησασε τον ήρωα και του είνε με σοβαρότητα :

— 'Ο αυτοκράτωρ μου είνε νά σοφ δώσω αυτό το παράσημο ή ειςκοιπέτε τάλληρα. Ποιά άπ' τά δύο προτιμάς ;

— 'Ο στρατιώτης στην άρχή τά έχασε και κίταξτε τον άρχικαγκελάριο για νά ιδή αν άστειεύεται. 'Αλλά έπειδή εκείνος διατηρούσε τή συνήθειάν του σοβαρότητα, του είνε :

— Πόσο άξίζει το παράσημο ;

— 'Εδωμόντα πέντε τάλληρα περίπου, άπάντησε ο Βίσμαρκ.

— 'Ο στρατιώτης σκέφτηκε λίγο και είνε, με τήν ίδια σοβαρότητα κι' αυτός :

— Αφού εν' έτσι, δώστε μου το παράσημο και ειςκοιπέτε τάλληρα, για νάνα σαστός ο λογαριασμός...

— 'Ο Βίσμαρκ άναγκάστηκε τότε νά όμολόγηση ότι κέρηψε στο παιγνίδι κ' έδωσε στο στρατιώτη και το παράσημο και 25 τάλληρα. ***

Ο Βίσμαρκ άγαπούσε πολύ τά σινονεματώδη ποτά. Μιά μέρα, που γινόταν σπίτι του σκετιή συζήτηση, είνε στους φίλους του :

— Το κοινό κρασί είνε για τό μικρά παιδιά. 'Η σημαίνια για τους άνδρες. Και τό κραί για τους στρατιώτες !...

— 'Ο Βίσμαρκ άγαπούσε ιδιαίτερός τό κραί, αλλά έπνε επίσης υπερβολικά μεθύρα, χωρίς νά παύη έν τοίσις νά διασκεύη, ότι ή ζυθοποιία καθιστά τους σηματιώτες του άφοργάτους ! ***

— 'Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέης και πολιτικός Γενάδ Έγομφε κάποτε για τό Βίσμαρκ :

— Σήμερα στην Ευρώπη δέν υπάρχει παρά μόνον ένας άνθρωπος τοίμηρός και φιλόδοξος : ο Βίσμαρκ ! ***

— 'Ο Βίσμαρκ, ότεν ήταν πρεσβευτής στο Παρίσι, συνήθιζε νά πηγάνη συχνά σέ διάφορα έπιστοκρατικά σαλόνια, όπου όμως μιλούσε πάντοτε με χαρακτηριστική όρημικότητα.

Μιά βραδιά είχε πάει στο σπίτι του πρίγκηπου Βαβαρινόσκη. Πάνω δε στην κοινότητα παρουσέρθηκε κι' έβρισε με τά χειρότερα επίθετα τά πό σπουδαία πρόσωπα της χώρας, του οικδεσπότου.

— Έπί τέλους άποχαρέτισε τήν όμνηγοι και κίησε νά φύγη. 'Αλλά ένω έβγανε, άκούστηκε άπίξω κάτου σκυλι που γαύριζε. Τότε ο πρίγκηψ Βαβαρινόσκη, θέλοντας νά τον έκδιωξη, πρόβιας άπ' τό παρόηρω και φώναξε στον άπομαρμονόμιο διπλωμάτη :

— Κύριε πρέθυ, προσέξτε, σας παρακαλώ, νά μη... διαγκώσετε το σκυλί μου !... ***

Μιά μέρα πάλιν ο Βίσμαρκ περπατούσε μελαγχολικός στο δημόσιο πάρκο της μικρής Γερμανικής πόλεως Γαστά, όπου συνήτησε κατά τήχη τήν περιφημη άούδο της έποχής τήν Παυλίνα Λούκα.

— Ποιά σκεψηλώ, είνε σήμερα, του είνε ή άούδος.

— Δέν μοσιεί νάνα κανείς πάντα εύθυμος, άπάντησε ο Βίσμαρκ.

— 'Ελάτε λοιπόν νά φωτογραφηθώμε μαζί, για νά περάση ή ώρα, του πρότεινε ή καλλιτέχνης.

— 'Ο Βίσμαρκ έδέχθη και κάτω άπ' τή φωτογραφία που έβγαλαν, έγραψε τήν έξης φράσι :

— 'Η τέχνη είνε ευχάριστη. 'Η ζωή είνε σκληρή !

Έτρεξαν οι άνθρωποι του πόργου να τους οδύσουνε, αλλά δυο νερά τους έρωσαν, τόσο άνάβανε επάνω τους ή φλόγες.

— Άλλο, δέν πρόφταναν νά βγούνε από τις φωτιές και κάρηαν εκεί μέσα κι' άλλοι μηχανοκίνητους λαμπαδιασμένιο από τις επάλξεις στο ποτάμι νά γλιτώσουνε.

Κι' έτσι όλοι χάθηκαν και δέν έγλύτωσε κανένας, ούτε το Βυζαντινό το βασίλειού.

Μόνον ο 'Ιταλός έγλύτωσε, γιατί είχε περιχρθεί μ' άλλο μακριό όργυό της μάχιας κι' έτσι παραοιάστηκε στον άρχοντα του Μαγδεμβούργου, χιτώντας το κοριτσιό του.

— Αφού σου μονάχα γλύτωσε, της τύχης σου είνε νά τήν πάρης... του είνε ο άρχοντας.

— Μά ποθ ήταν ή Φωτεινούλα ; Ποθ ήταν ή Φωτεινή και ποθενά δέν βρισκόταν ;

— Τρέξανε και τήν ζήτησαν παντού. Μά κανένας δέν τήν είνε. Έγινε άνάστατος ο πύργος, σέ βαρύ πένθος βροθίστηκαν όλα τά βασίλεια, που μάθανε οι άρχοντες των παιδιών τους τόν φοριτό χαμό. Άσπληρωμένος ήταν ο πυργοδοσότης και σάν τρελλός ο 'Ιταλός.

Τήν άλλη νύχτα κατέρθεκε ο 'Ιταλός πάλι στη μάχιασα.

— Εκράτησε το λόγο σου και χάθηκαν οι άλλοι, της είνε, αλλά το κοριτσιό δέν μου τόδωσε.

— Σου έδωσα ό,τι μου ζήτησες, τ' άπάντησε εκείνη. Μου ζήτησες νά κάρης τά άρχοντοπούλα και σούδωσα τό μαγικό όργυό. Μά νά ποθ το κοριτσιό δέν σέ ήθελε, ήθελε τό άρχοντοπούλο που ήρθε άπ' τήν Κωνσταντινούπολι και σάν τό είνε που καιρότανε, πήγε κι' έπεσε κι' αυτή στην φωτιά και κάρηε μαζί του. Άλλο τώρα πεύά από μένα μη ζήτεις... *

— Όθλω νά τήν βρω ! Όθλω νά τήν άποχτήσω ! Όθλω μαζί της νά βρωθώ. Στην άγκαλιά μου νά τήν πάρω ! φώναξε ο 'Ιταλός.

— Ποθ νά τήν βρής παιά ; Στάχη έγινε και πάει !...

— Στάχη, ό,τι κι' αν είνε, στην άγκαλιά μου θέλω νά τή σφιέσω. Άπάνω μου νά τήν αισθανθώ.

— Και ποθ θές νά τήν ειρής ;

— Σν-θά μου δώσης δόναμα, όπου κι' αν είνε, νά τήν βρω !..

— Γι'ον άέρας τότε και σήρασε τή στάχη της σ'α φτερά σου κι' έτσι θα τήν έζης όταν θές.

Και έγινε άέρας παρενθείς ο 'Ιταλός και βούιξε πέφτοντας κατά τους γκρομους και χάθηκε !... *

Το κακό που έγινε στον πόργο, τον χιτώνσε κατακέφαλα τον οικδεσπότη. Έδωξε όλο το προσωπίκό του πόργου του και έμεινε μόνος του με τή λύπη του μέσα στο άνάστορο του.

— Όλο βογγούσε κι' έκλαιγε. Γέρασε παράκαιρα και πέθανε μια νύχτα του χειμώνα.

— Πάει κι' αυτός άδιάβατος, όπως κι' εκείνοι που κάρηαν.

— 'Ο πόργος, με τόν καιρό, μισογχεριόστηκε... Στοιχειώσανε τά έρείλια... *

Και κάθε νύχτα τ' "Αί Γιάννη, οι άνθρωποι που κάρηαν, βγαίνονε πάνω στη γη, μέσα σέ φλόγες τυλιγμένοι, και γυρίζουν και ζητούν τή νέα που άγάπησαν και τή ζωή τους όπου έχασαν... *

Μά τότε ένας άέρας πιάνει δυνατός, που τους άνακατεύει όλους. Είν' ή καλασμένη ψυχή του 'Ιταλού, που φράνει για νά βοηθ τή νέα που έπόθησε κι' έχασε γι' αυτή το σώμα του και τήν ψυχή του.

Μά δυο φλόγες, πιο μεγάλες από τις άλλες, το Βυζαντινό το άρχοντοπούλα και ή Φωτεινή, πάντοτε άχώριστες, ξεχωρίζονε από τις άλλες. Και όταν βλέπουν τόν άέρα νάρχεται, πέφτουν μέσα στο ποτάμι... *

Και ή άλλες φλόγες τραγουδούν εκεί ός το πρού, που θα πάρη νά χαράξει. Κι' ο άέρας χιωνέται επάνω στις πέτρες και τά φρούρια και οκoiζει και ούρλιαζει, που σέ πιάνει τρώμος νά τ' άκούς !... *

Αυτή είνε ή παράδοσις, που λέν οι γέροι των γύρω χωριών, για τις φωτιές που φαίνονταν επάνω στα γκρεμίσματα του πόργου όλη τή νύχτα του "Αί Γιάννη και χιόνονταν σάν ξημερόσκη.

Και είνε ο πόργος αυτός μια ώρα έξω από το Μαγδεμβούργο, επάνω σ' ένα ψηλό βουνό, όπου σέ πιάνει ζάλη σάν κιντάξης κάτω.

— Ανθώπου όμως ποδάρ δέν πατάει ποτέ εκεί και τώρα πεύά τήν ιστορία αυτή οι γέροι κοντεύουν νά τή λημονήσουν και οι νέοι ούτε τήν προσέχουν καν... *

